

Spørgsmaal om at blive staaende derved, dersom man maatte mene, at det ikke gaar an at unblade Affpærringsforholdsreglerne overhovedet til Lands og til Søs; i det Tilfælde, at samme Forhold skulde komme igen, som vare til Stede i afvigte Efteraar, kunde man meget godt vende tilbage til dette System. Det eneste Tilfælde, hvor det vilde blive vanskeligt at blive staaende derved, var, om Koleraen skulde udbrede sig til den nordlige Del af Hertugdømmet Slesvig. Men jeg er for Resten tilbøjelig til at tro, at hvis den udbreder sig i større Dimensioner hersteds, vil den offentlige Mening holde saa stærkt paa fuldstændig Affpærring, at den ikke kan unblades. — Det er altsammen Spørgsmaal, der ligesom andre Spørgsmaal forelægges for Rigsdagen, idet begge dennes Afdelinger ved dette Lovforslaags Forelæggelse opfordres til sammen med Regeringen at overveje Sagen og til ved eventuelle Ændringer i Lovforslaaget at gøre deres Meninger om disse Spørgsmaal gældende.

For saa vidt dernæst Spørgsmaalet bliver om Tidspunktet for denne Forholdsregels Udførelse og det dermed sammenhængende Spørgsmaal om Forholdet til Sverige, skal jeg for det første erindre om, at man ikke kan slutte uden videre til, hvad en Regering agter at gøre, fra, hvad der staar i nogle Blade, og dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at man fra svensk Side jo fik en anden Grund til at lukke af for Danmark, en Grund, som vilde have nødt Svenskerne dertil, afset fra det ærede Medlems Betragtninger, nemlig det bekendte Kolera-tilfælde i Aarhus. Den svenske Lovgivning er saaledes indrettet, at efter den skal det svenske Kommercekollegium erklære et Sted for kolerasmittet, naar det viser sig, om det end kun er et enkelt, men tilstrækkelig konstateret Kolera-tilfælde paa Stedet. Derfor medførte dette Tilfælde, at Sverige troede i det mindste at maatte erklære Sjælland for smittet, og at det for at undtage den øvrige Del af Landet maatte kræves, at det skulde affpærrer fra Sjælland, noget, vi ikke kunde gøre efter vor Lovgivning, og som jeg for mit Vedkommende heller ikke fandt tiltalende. For Resten maa det bemærkes, at lige indtil den 31te August gjorde Sverige selv netop det, det beklagede sig over hos os, idet Mennesker lige til den Dag uden endog at underkastes Eftersyn kunde rejse fra Stralsund til Malmø og fra Malmø til Kjøbenhavn lige saa godt som fra Kjøbenhavn til Malmø, saa at netop det Forhold, som man man beklagede sig over fra svensk Side, var til Stede i Sverige selv lige til den 31te

August. — Der foregik selvfølgelig Forhandling mellem den danske og den svenske Regering, og man gjorde, hvad man kunde, for at forhindre denne sidste i at udstede det nævnte Forbud uden nærmere Forhandling med os; men det lykkedes ikke, og det i Aarhus indtrufne Tilfælde vilde i alt Fald have gjort det nødvendigt for Kommercekollegiet at udstede et Forbud; men samtidig erklærede den svenske Regering dog at ville forhandle med den danske om Ophævelse igen af denne Foranstaltning, saa snart der fra dansk Side blev truffet de efter svenske Begreber fornødne Foranstaltninger, og dette Hensyn medvirkede naturligvis til, at man traf de Foranstaltninger, som den foreløbige Lov af 1ste September indeholder, og dernæst ogsaa til, at forskellige andre Forholdsregler maatte træffes — f. Eks. at der skulde føres Bevis for, at vedkommende ikke havde været i Sjælland, men kun i Kjøbenhavn eller paa Verne i de sidste 2 Dage, inden de tog til Sverige o. desl. — forskellige Detailbestemmelser, som jeg ikke her skal indlade mig mere paa. Ved at den foreløbige Lov udkom, og derved at det lykkedes at standse Epidemiens Udvikling i Aarhus, opnaaedes, at Sverige tillod først en begrænset og senere en ubegrænset Adgang til dette Land fra Danmark. For Resten bemærker jeg, at den svenske Regering saa vel den Gang som senere har bebudet — hvad der imidlertid ikke kunde ske i en Fart, men som vilde kunne ske senere — at ville indlede Underhandlinger med den danske Regering om Fællesskab i de Forholdsregler, som skulle træffes, hvis lignende Tilfælde skulde indtræde i Fremtiden. Hvorvidt disse Forhandlinger ville lede til et Resultat, kan jeg selvfølgelig ikke sige; men det er bebudet, at saadanne Forhandlinger ville finde Sted, og derfor vil der i Slutningen af denne eller Begyndelsen af næste Maaned komme delegerede fra Sverige og Norge for at forhandle med de danske Medicinalautoriteter om Vedtagelse af saadanne Fællesregler, som man herefter kunde holde sig til. Derefter vil man altsaa ikke paa den Maade som i Nar komme hinanden i Vejen, og tillige mener man, at det vilde frembyde den Fordel, at begge Regeringer ville blive styrkede mod den voldsomme Preskon, som de fra et frygtindjaget Publikums Side udsættes for ved en Lejlighed som denne. — Der har ikke været noget forsømt med Hensyn til Korrespondance og Telegrammer frem og tilbage angaaende dette Spørgsmaal, men der er en gennemgaaende Forskel paa svensk og dansk Lovgivning, og den ligger navnlig paa det Punkt, som er af stor Bigtighed, og som vi